

Orosz István

Ez az öngyilkos bálnák strandja

*Ez az öngyilkos bálnák strandja,
a hold nyakigláb árnyal kószál,
gépzene szól a jégkrémboltból,
ó mondd, miért épp ide hoztál?*

*Emlékek édes hányadékát
felőkrendezni mért akarjuk,
s álmokkal mért ölelkezünk,
átlátszó az ölüek, a karjuk.*

*A víz alatt egy másik tenger,
felér egész a torkodig;
mire gondolsz most? gondolj másra!
a tenger nem gondolkodik.*

*Hullámverés lábjegyzetekkel:
egy konkrétumra két talány.
Csigaházban szuszog az isten,
az idő férfi, s a tér a lány.*

*Napszitta, lucskos álomtájon
a horizont mint húr remeg,
s gyűlnek tintaszín egekre
nagy konkvisztádor fellegek.*

*Ködöt lélegző madarak közt
patakokra szakad az éjjel,
s a csillagok lábanyomát
őrzi a homok szerteséjjel.*

*A vadhattyúraj leszállóban,
vagy épp, ahogy emelkedik:
a fénytörés szép optikáján
keresztül át a lelkekig.*

*És még följebb, holdfénybe mártoa
óriás poszterén ragyog
akár a nyár négyszínnyomással,
amelyet végképp itt hagyok.*

Mely évszázad elfelejtett

*Mely évszázad elfelejtett
városába nyíl e rejtett,
lombja vesztő vak lugas?*

*S mely száradt patakmederbe'
jössz avart rugdalva szembe
könyobe hajló bús utas?*

*S mily jövőndő nemzedékek
emlékében éldegélnek
nyútt könyvednek versei?*

*S jó-e lány, ó lesz-e asszony,
könyűt érted, hogy fakasszon,
lábnyomod, ha keresi?*